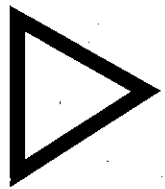

Stedelijk
Museum

BUREAU

AMSTERDAM

NO 43

ROZENSTRAAT 59 / 1016 NN AMSTERDAM

TEL 31(0)20 4220471 / FAX 31(0)20 6261730

birthe

07

07

03

3

leemeijer

30

lora

almarcegui

BIRTHE LEEMEIJER EN LARA ALMARCEGUI

Een eenvoudig bordje met opschrift. Het was alles dat ze besloot mee te nemen naar AVRO's *Kunstblik* (1998) - een tv-programma van presentatrice Angela Groothuizen en museumdirectrice Liesbeth Brandt Corstius, waarin het publiek zijn voorkeur mag uitspreken over de door kunstenaars ingebrachte werken. Een kunstprogramma waarbij men zich in kan schrijven op een favoriet schilderij of begeerlijk beeld. En waar een aantal uitverkorenen (na loting en het goed beantwoorden van een quizvraag) zich gelukkig mag prijzen met hun zojuist gewonnen, kostbare bezit.

Temidden van de verlokkelijke schildersdoeken stond kunstenaar BIRTHE LEEMEIJER (1972) met een bescheiden bordje. Tussen de sculpturen en schilderijen bood zij een broze belofte aan: 'Ik laat u het mooiste zien dat ik ken' stond op haar tekstbord geschreven. Naar welke plek zou ze je voeren, wat voor ongekends zou ze je laten zien? En wat zou je zélf verkiezen als het mooiste dat je kent?

Misschien zou Leemeijer je wel meetronen naar het strand bij Vrouwenpolder en je uitnodigen zitting te nemen op de enorme schommel die ze daar in 1996 in de branding heeft geplaatst. Wie

weet zou ze je overhalen vlak over de ruwe golfslag te scheren en hoog op te zwiepen met uitzicht op de zee. Of misschien zou ze je (net als bij haar deelname aan de Rotterdamse Architectuurmanifestatie) meenemen op ballonvaart, om vanaf grote hoogte te genieten van het landschap dat onderlangs voorbij trekt.

Misschien. Maar misschien ook niet. De winnaar aan wie Leemeijer haar belofte heeft ingelost, houdt de ervaring voor zichzelf. En ook de kunstenaar zwijgt. Het werk bestond maar voor een korte duur, de bijzondere ervaring wordt slechts gedeeld door twee.

Haar werk lijkt daarmee aan te sluiten bij de 'nieuwe of sociale performance' waarmee een schare van jonge kunstenaars het persoonlijk contact met het publiek tracht te intensiveren. Bij het project *The Dreamkeeper* bijvoorbeeld, waarmee de Spaanse kunstenaar Alicia Framis zich als droombewaakster aanbood om je gedurende je slaap terzijde te staan. Of bij de tentoonstelling in Maastricht *De koffer van de celibataire* (1995), waar Suchan Kinoshita de bezoekers' uitnodigde zich in te schrijven voor een reis van vierentwintig uur in haar gezelschap.

Voor Leemeijer echter heeft haar belofte zijn werk al gedaan nog vóór ze hem heeft ingelost,

Ik laat u het mooiste zien dat ik ken.

(de eigenaar van dit werk heeft recht om het te zien)

Birthe Leemeijer

nog vóór de ontmoeting plaats vindt, nog vóór ze getoond heeft wat het mooiste is dat zij kent. Wanneer het publiek haar belofte in gedachten heeft ingevuld - wanneer met andere woorden het werk in de verbeelding van het publiek wordt voltooid - dan is Leemeijer in haar opzet geslaagd.

Het aanwakkeren van de verbeelding - daar heeft ze geen canvas, verf, marmer of fotopapier voor nodig, noch de besloten ruimte van een museum of galerie. Voor Leemeijer dient de werkelijkheid als materiaal.

Een enkele opmerking is soms al voldoende. Zoals kunstenaar Stanley Brouwn midden jaren zestig aan voorbijgangers op straat vroeg hem op papier de juiste weg voor te tekenen (*This Way Brouwn*) en hen zo aanspoorde de dagelijks door hen gebruikte straten te verbeelden, zo vraagt Leemeijer je in te beelden wat het mooiste is dat je kent. En zoals Brouwn en andere kunstenaars in de jaren zestig de scheidslijn tussen kunst en werkelijkheid ontkenden, zo vraagt ook Leemeijer aandacht voor ervaringen in de realiteit. Want de ervaring die je in 'kunstwerken' wordt aangeboden, is ook terug te vinden in de werkelijkheid. De wereld, het landschap - het zijn de bronnen waaruit Leemeijer, zonder

BIRTHE LEEMEIJER AND LARA ALMARCEGUI

A simple sign. This, she decided, was all that she would take to AVRO's *Kunstblik* (1998) - a television program by the presenter Angela Groothuizen and museum director Liesbeth Brandt Corstius, in which the audience is allowed to state its preference concerning works brought in by artists. An art program where one can sign up for a favorite painting or tempting piece of sculpture. And where a number of chosen individuals (who drew lots after having providing the right answer to a quiz question) are to consider themselves lucky to have just won a costly object.

There stood artist BIRTHE LEEMEIJER (1972) with her sign amid the enticing canvases. Among the paintings and sculptures, she offered a fragile promise: on her sign, in Dutch, stood the phrase "I'll show you the most beautiful thing I know."

To what place would she take you? What new thing would she show? And what would you yourself choose as the most beautiful thing you know?

Perhaps Leemeijer would lure us to the beach near Vrouwenpolder and invite us to take a seat on the enormous swing that she placed there, in the surf, in 1996. Who knows, she may just get you to shear across the tops of the rugged waves and whip up high to see across the sea. Or (as with her contribution to the Rotterdamse Architectuurmanifestatie) she might take you on a balloon ride to enjoy the passing landscape from a great height. She may. Or may not. The winner to whom Leemeijer has redeemed her promise keeps the experience to himself. Nor does the artist say anything. Her work existed only for a short time; the special experience is shared only by two people.

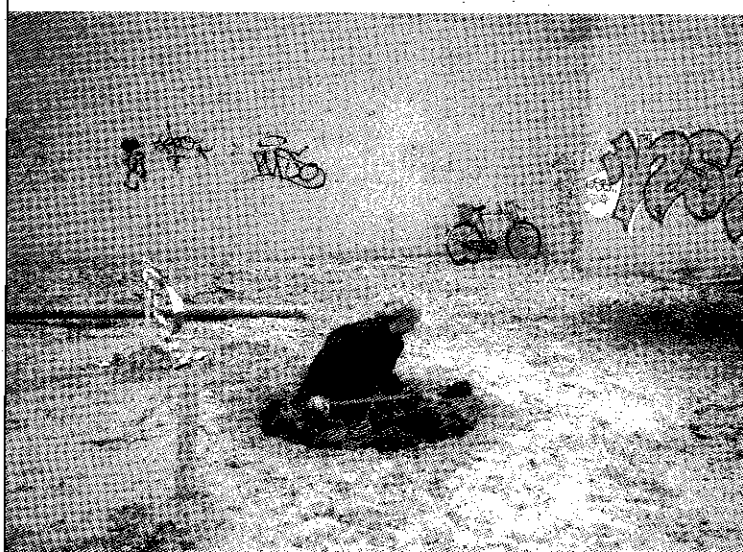
Her work thereby seems to

tussenkost van verf op doek of papier, direct uit put.

Voor de Prix de Rome van 1997 vroeg Leemeijer vier inwoners van Hoorn haar mee te nemen op een wandeling door de stad. De routebeschrijvingen zijn in de vorm van vier verschillende brochures verkrijgbaar bij de VVV in Hoorn. Anders dan bij de wegaanwijzingen die Brouwn aan passanten vroeg, gaat het Leemeijer er niet om enkel de verbeelding van de vier wandelaars te prikkelen. Leemeijer gaat een stapje verder: met haar wandelroutes verleidt ze een ieder zich in een ander te verplaatsen en probeert ze tegenover de bestaande toeristische benadering van de stad een alternatief te stellen, en andere vormen van schoonheid in de stedelijke ruimte te ontdekken.

Loop bijvoorbeeld de route die een blinde voor je uitstippelde (in de gids aangegeven door het aantal stokslagen en de ribbels in de weg). Ervaar hoe de stank van een urinoir je oriëntatie helpt bepalen. Laat de meteoroloog je via de wolken de richting wijzen. Of volg de weg van de stratenmaker, met je blik voortdurend naar beneden gericht.

Leemeijer grossiert in ervaringen - in die van anderen of van haarzelf. Ze vergaart ze en speelt ze weer door. Leemeijer scheidt slechts de voorwaarden om derden erin te laten delen. In *Uitzicht* (1997) vroeg zij drie wandelaars het bankje met hun favoriete uitzicht te kiezen. Op gezette tijden was Leemeijer op de bankjes te vinden om met anderen over het uitzicht te praten. Tijdens de Rotterdamse Architectuurmanifestatie *AIR Zuidwaarts/Southbound* (1998) werd ze gevraagd architecten te inspireren voor de stedelijke uitbreiding richting de Hoeksche Waard. Leemeijer overlegde hen de beschrijvingen van bewoners van dit eiland, opgetekend tijdens een ballonvaart over het door water omsloten gebied. Of de aangeboden ervaring als kunst aangemerkt moet worden - dat is Leemeijer om het even. Als het uitzicht maar inzicht biedt in een nieuwe beleving of een terloops moment.

Lara Almarcegui, *Digging*, (Pieter Pauwstraat - Huidekoperstraat, Amsterdam), januari - maart 1998

Ook de Spaanse LARA ALMARCEGUI (1972) speurt naar inzichten, soms om het publiek te verrijken met een ervaring en soms om de haar omringende ruimte te doorgronden.

Toen Almarcegui in 1996 een ruimte in De Ateliers kreeg, vroeg ze zich af wat het nu werkelijk was: dat grote, witte, lege atelier, waar ze - hoe lang ze er ook naar keek - niet meer van kon zeggen dan dat het 'groot, wit en leeg' was. Een kale ruimte, klaar voor gebruik, karakterloos. En evenals een tentoonstellingsruimte - zo realiseerde zij zich - gereed om alle indrukken, verhalen en gebeurtenissen van vorige gebruikers spoorloos in zich op te zuigen.

Almarcegui keerde het atelier de rug toe. De eerste maanden van haar verblijf aan De Ateliers wijdde ze aan het verkennen van de andere ruimtes in het gebouw. Ruimtes zonder functie zoals oude zolderkamers en vochtige kelders. Ruimtes zonder gebruikers, die door hun aard, ligging of verregaande staat van verwaarlozing verstoken zijn van de mogelijkheid tot gebruik. Deze zogenaamde *Non Delimited Rooms*, die het volstreekte tegendeel van de ateliers blijken te zijn, bracht Almarcegui in kaart in een *tourist guide* die elke bezoeker of nieuwkomer van De Ateliers bij de entree kan meenemen. Met uiterste precisie beschrijft zij de karakteristieken: de tocht die langs je handpalm strijkt, de stank in de kelders, het geluid van een overscherend vliegtuig of van een brommende waterpomp. Liefdevol wijst ze op de uiterlijke onvolkomenheden (de door vocht krom getrokken wanden, blootliggende constructies, of een waterpijp die nergens toe leidt) en benoemt zij de 'rariteiten'. Zoals het zolderkamertje: 'A place speaking about memory, privacy and time. Here you will see a ceiling held by planks and that the solid walls of the big white corridors behind are made of wood, which swells up, goes down, gets old, dries up, erodes to sawdust. Here you count five different kinds of wood, revealing a humble construction, improvised, spontaneous and human. It smells of old wood, dusty. One expects to come across a mouse at any moment. That 'De Ateliers' could have such a familiar space, changes all ideas one could have had about the building.'

Almarcegui lijkt voortdurend op zoek naar de tegenpool, het negatief, de omkering van de dingen. Tegenover de statische ateliers plaatst zij de met geschiedenis en verval doortrokken ruimtes. In plaats van de façades van gebouwen, waarop een *tourist guide* je vluchtig wijst, dringt zij door tot het interieur. En toen zij werd uitgenodigd voor een tentoonstelling in een markt-

be linked with the 'new or social performance' with which a flock of young artists attempts to intensify personal contact with the audience. One such project was *Dreamkeeper*, where the Spanish artist Alicia Framis presented herself as a guardian of dreams who would be at one's side while one sleeps. Another was the exhibition held in Maastricht *De koffer van de celibatair* (The Celibate's Suitcase) (1995), by which Suchan Kinoshita invited visitors to sign up for a 24-hour trip with her. For Leemeijer, however, the promise has already done its job even before it has been redeemed, even before the encounter with it takes place, even before she has shown the most beautiful thing she knows. Once the audience has produced its own mental picture of her promise - once the work has been completed, in other words, in the audience's imagination - then Leemeijer has succeeded in her objective. To arouse the imagination she needs no canvas, paint, marble or photographic paper - nor does she need the closed space of a museum or gallery. Reality itself serves as material for Leemeijer.

A single remark is sometimes enough. Just as, during the mid sixties, Stanley Brouwn asked passersby to show him the way by drawing this on paper for him (*This Way Brouwn*) and thus prompted them to imagine the streets used by them every day, Leemeijer asks one to picture the most beautiful thing one knows. And just as Brouwn and other artists of the sixties refused to acknowledge the dividing line between art and reality, Leemeijer asks for a consideration of experiences in reality. After all, the experience that a 'work of art' offers one can also be found in reality. The world, the landscape - these are the sources from which Leemeijer draws directly, without the inter-

vention of paint on canvas or paper.

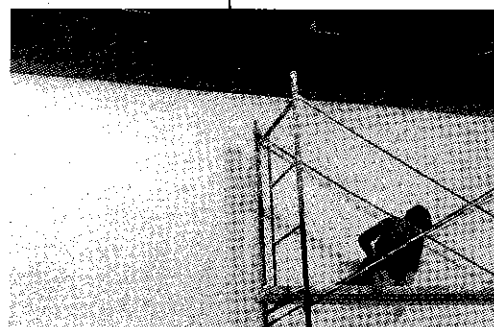
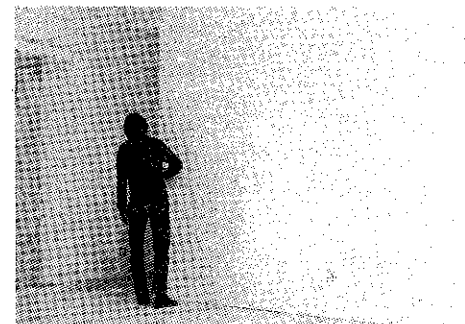
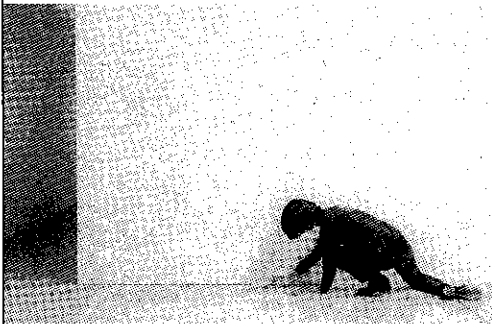
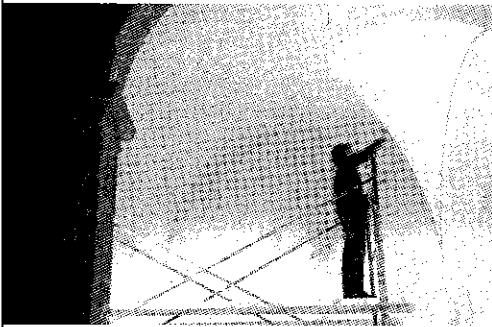
For the Prix de Rome of 1997, Leemeijer asked four residents of Hoorn to take her on a walk through the town. The descriptions of these routes were compiled by her into four brochures that can be obtained from the VVV (tourist board) in Hoorn. Unlike Brouwn's request for route indications from passersby, that of Leemeijer focuses not only on stimulating the imaginations of the four walkers. Leemeijer takes this further: with her walks she entices anyone and everyone to place themselves in someone else's shoes, and she attempts to provide an alternative to the city's existing approach to tourism by discovering other forms of beauty in the urban realm. Take the route, for instance, that has been mapped out by a blind person (indicated in the guidebook by the number of strokes with a stick and the ridges along the way). Experience the way in which the stench of a urinal can help in finding one's direction. Allow the meteorologist to show the way via the clouds. Or follow the route described by a paver of streets - looking down all the way. Leemeijer deals in experiences - those of others or her own. She gathers them, and then passes them on. Leemeijer merely creates the conditions for others to participate in these. In *Uitzicht* (View) (1997), she asked three pedestrians to select the bench with their favorite view. At set times Leemeijer could be found sitting on the benches, ready to talk with others about the view. During Rotterdam's architecture event *AIR Zuidwaarts/Southbound* (1998), she was asked to inspire architects for urban development in the direction of 'de Hoeksche Waard'. Leemeijer conferred with them on descriptions made by inhabitants of this island; these had been written down during a balloon ride over

gebouw dat spoedig zou worden afgebroken (*Mercado de Gros*, San Sebastián, 1995), getroostte zij zich de moeite de buitenkant van het gebouw tot aan de dag van de vernietiging te restaureren.

Uren, dagen, maandenlang volhardt Almarcegui in het exploreren van een plek. De tijd en energie die ze erin steekt, wegen vaak niet op tegen het geboekte resultaat, weet ze. Maar die nederige, bijna ondergeschikte houding ten opzichte van een plek is voor haar de enige methode om een ruimte te doorgronden. Zo groef ze op een braakliggend terrein in Amsterdam aan een diepe kuil die de verborgenheden van de grond moest blootleggen. En zo betastte ze gedurende een

dag de muren van een expositieruimte - als een minnaar die met haar vingertoppen de huid van haar geliefde streelt, en zo elke kleine oneffenheid leert kennen.

Voor Bureau Amsterdam maakte Almarcegui een gids van de *wastelands* van Amsterdam: van braakliggend land en met gif vervuilde plekken, van speculatie gronden of een verlaten industrieterrein. Haar *Wastelands Map Amsterdam* herinneren aan de wastelands die land-artist Robert Smithson vanaf 1966 regelmatig bezocht. Aan de verlaten kolenmijnen en industrieterreinen die hij fotografeerde en filmde, en die hij in zijn *Sites/Nonsites* als tegenpolen van de kunstmatige expositieruimten presenteerde.

Op de proefplattegrond die Almarcegui voor *Wasteland* maakte, zijn de braak liggende terreinen duidelijk aangegeven en zijn de historische monumenten weggepoetst. Aan de panden die het verleden bewaken, schenkt de kaart geen aandacht. Haar *tourist guide* staat stil bij de onbestemde terreinen die hun functie hebben verloren, bij de bouwplaatsen die balanceren tussen verleden en toekomst, en bij lege plekken waar nog niets is ingevuld.

Waar Almarcegui je in Bureau Amsterdam uitnodigt om slechts haar plattegrond op te halen, en vervolgens snel de stad in te gaan; daar heeft Leemeijer de ruimte gevuld om de stad binnen te kunnen laten. Met twintigduizend stenen heeft zij de ruimte gevuld: met in talloze kleuren gespoten speelblokken, met plastic bakstenen van kleuterformaat. Kinderen van de onderbouw van een aantal Amsterdamse lagere scholen zijn uitgenodigd om te komen bouwen. Onderkomens die men naar behoefte en stemming kan veranderen: schuilplaatsen voor beschutting, kleine hoekjes om zich af te zonderen, open ruimtes om in te spelen, of - als dat zo uitkomt - toch een fleurig, veelkleurig kunstwerk.

Anne van Driel

the area. Whether or not the offered experience should be regarded as art - that makes no difference to Leemeijer. So long as the view provides insight into a new experience or a passing moment.

The Spanish artist LARA ALMARCEGUI (1972) also searches for insights, sometimes in order to enrich the audience with an experience and sometimes to fathom the space that surrounds her.

When Almarcegui was given a space at De Ateliers in 1996, she began to ask herself what it actually was: that big, white studio that she couldn't describe as being any more than 'big' and 'white', no matter how long she looked at it. A bare space, ready for use, void of character. And like an exhibition space, she realized, it was ready to swallow up and leave no trace of all the impressions, stories and events of previous users.

Almarcegui turned her back on the studio. She dedicated the first months of her stay at De Ateliers to exploring the *other* spaces in the building. Spaces that had no use, such as old rooms in the attic and in the damp basement. Spaces that had no users and were deprived of any potential use due to their nature, their situation or their advanced state of neglect. These *Non Delimited Rooms*, which proved to be the complete antithesis of the studios, were charted out by Almarcegui in a 'tourist guide' which is available to any visitor or newcomer to De Ateliers on entering the building. With the utmost precision she describes the characteristics: the draught that brushes across one's hand, the odor in the basement, the sound of a low-flying aircraft or a rumbling pump. Affectionately she points out the imperfections (the walls warped by dampness, exposed constructions, a water pipe that leads now-

here) and describes the 'curiosities'. As with the attic room: "A place speaking about memory, privacy and time. Here you will see a ceiling held by planks and that the solid walls of the big white corridors behind are made of wood, which swells up, goes down, gets old, dries up, erodes to sawdust. Here you count five different kinds of wood, revealing a humble construction, improvised, spontaneous and human. It smells of old wood, dusty. One expects to come across a mouse at any moment. That De Ateliers could have such a familiar space, changes all ideas one could have had about the building." Almarcegui seems to be constantly in search of the opposite, the negative, the reversal of things. She seeks, in contrast to static studios, the spaces imbued with history and decay. Rather than making the usual cursory reference to the facade in her 'tourist guide', she works her way to the inside. And on being invited to take part in an exhibition held in a market building that was scheduled for demolition (*Mercado de Gros, San Sebastián, 1995*), she went to the effort of restoring the outside of the building up to the day of its destruction. For hours, days, months, Almarcegui perseveres in exploring a place. She is well aware that the time and energy that she puts into this are often not in proportion to the result achieved; but that humble, almost servile attitude with respect to a place is, for her, the only method for penetrating a space. Once, on a vacant lot in Amsterdam, she dug a deep hole that was to expose the mysteriousness of the ground. And for a day, she went about touching the walls of an exhibition space - like a lover caressing the skin of her beloved with her fingertips, getting to know its every irregularity. For Bureau Amsterdam,

Almarcegui has produced a guide to the wastelands of Amsterdam: to vacant lots and polluted sites, to speculative properties or desolate industrial areas. Her *Wastelands Map Amsterdam* brings to mind the wastelands that land artist Robert Smithson began to visit regularly in 1966 - of the abandoned coal mines and industrial areas that he photographed and filmed, and which he presented in his *Sites/Nonsites* as antitheses to the artificial exhibition space.

On the trial map that Almarcegui produced for *Wasteland*, the vacant lots are clearly indicated and historical monuments are rubbed out. The map gives no consideration to the buildings that guard the past. Her tourist guide focuses on the vague areas that have lost all function, on the building sites that hover between past and future, and on the empty spots that have yet to be filled in.

Whereas Almarcegui merely invites one, at Bureau Amsterdam, to pick up her map and then quickly proceed into the city, Leemeijer has filled its space in order to allow the city to come inside. She has filled the space with twenty-thousand blocks: with toy blocks spray-painted in countless colors, with toddler-sized plastic bricks. Children from the younger classes of a few Amsterdam elementary schools have been invited to come and build. To make shelters to suit one's needs and one's state of mind: places for hiding, little corners for seclusion, open spaces for playing or - if happens to end up that way - perhaps a cheerful, multi-colored artwork.

Anne van Driel

Biografie

LARA ALMARCEGUI

1972, Zaragoza

Facultad de Bellas Artes, Cuenca, 1991-1995
De Ateliers, Amsterdam, 1996-1998

SOLOTOONSTELLINGEN

1992 Sala de arte Jóven, Zaragoza
1993 Installation Palacio de Fuenclara, Zaragoza
1995 Centro de Cultura Jávea, Alicante
1996 Oxy more, Nantes
1998 Marta Cervera Gallery, Madrid

GROEPSTENTOONSTELLINGEN

1993 La Situación, Facultad de Bellas Artes, Cuenca
1994 Steilshop Schüle, Hochschule für Bildende Künste, Hamburg
1995 Epitafios, Facultad de Bellas Artes, Cuenca
1995 Mercado de gros, San Sebastián
1996 Circuit Ouvert, Festival d'Art de Hui, België
1996 Muestra de Arte Jóven, sala del Ministerio de Cultura, Madrid
1997 Subjetiles, Círculo de bellas Artes, Madrid
1997 Miradas, Facultad de Bellas Artes, Cuenca
1997 Subjetiles, Koldo Mitxelena, San Sebastián
1998 Subjetiles, Centro de Arte Santa Mónica, Barcelona
1998 Gramercy Park Hotel, Marta Cervera Gallery, New York

BIRTHE LEEMEIJER

1972, Amsterdam

Gerrit Rietveld Academie, Amsterdam, 1991-1996
Sandberg Instituut, Amsterdam, 1996-1997

1994 Zestig Jaar Amsterdamse Bos, Amsterdam
1994 Eilanden van Licht, ABC-complex, Hoorn
1996 Kunstmaand, AT5
1997 Approached, Casco, Utrecht
1997 De Verborgen Stad, De Vleeshal, Middelburg
1997 Nöh Bedankt, Sandberg 2, Hoorn
1997 Prix de Rome 1997, De Bagagehal, Amsterdam
1997 Aloha Video,

Sandberg 2, Hoorn
1998 Air-Zuidwaarts/Southbound, Rotterdam
1998 The Confined Room, Lost and Found #7, De Waag, Amsterdam
1998 Avro's Kunstblik, Middelburg

Lezingen

De artistieke experimenten van drie decennia geleden blijken van een onvermoede actualiteit voor een nieuwe generatie kunstenaars. Vanuit een eigen, hedendaagse optiek verhoudt hun werk zich tot de kunst van de jaren zestig. Performance, publiekparticipatie en het verkennen van de grenzen tussen kunst en het leven van alle dag, zijn vormen en strategieën die opnieuw worden ingezet. Maar ook indirect zijn sporen van de jaren zestig in de kunst van nu terug te vinden. Vijf jonge kunstenaars zullen een korte beschouwing geven over hun eigen werk en in welke opzichten zich dat tot de kunst van de jaren zestig verhoudt. Sprekers: Lara Almarcegui, Alicia Framis, Birthe Leemeijer, Sands Murray en Maria Pask.
Moderator: Ineke Schwartz.
Donderdag 11 februari 1999, 20.00 uur. Toegang f. 5,-, reserveren: 020 4220471.

Nieuwsbrief

U kunt zich abonneren op de Nieuwsbrief van Bureau Amsterdam. Als u f. 25,- overmaakt op girorekening 4500092 t.g.v. Dienst Musea voor Moderne Kunst te Amsterdam onder vermelding 'Nieuwsbrief Bureau Amsterdam' krijgt u de Nieuwsbrief een jaar lang toegestuurd. U ontvangt dan tevens de uitnodigingen voor de openingen.

Colofon

Tekst: Anne van Driel
Samenstelling tentoonstelling en redactie
Nieuwsbrief: Leontine Coelwijn, Martijn van Nieuwenhuizen
Stagiaire: Kyra Müller
Secretariaat: Jan Meijer
Vormgeving: Mevis & Van Deursen
Druk: Rob Stolk, Amsterdam
Vertaling: Beth O'Brien, Eindhoven

De installatie van Birthe Leemeijer is mede mogelijk gemaakt door: Intertoys Speelgoedwinkels, Huib en Diana ter Braak, Harry Smit-Roeters, Sint Aloysius-school, Openbare School Leonardo da Vinci, Westerparkschool. Het project van Lara Almarcegui is mede mogelijk gemaakt door: Fundación Marcelino Botín, Santander, Spanje

Stedelijk Museum
Bureau Amsterdam
Rozenstraat 59
1016 NN Amsterdam
tel. 31 (0)20 4220471
fax: 31 (0)20 6261730
E-mail: smba@xs4all.nl
geopend van di t/m zo,
11.00 - 17.00 uur

13 maart - 25 april

Jannie Regnerus -
Roy Villevoeye